

PREMIUM

Elisabeth Riphagen schreef een boek over haar lange gevecht met anorexia. © Ricardo Smit

Elisabeth verzweeg uit schaamte 50 jaar lang dat ze aan anorexia leed: ‘Zelfs mijn kinderen wisten het niet’

Elisabeth Riphagen-Hamoen leed vijftig jaar aan anorexia en voerde een eenzame strijd tegen de tiran in haar. Met niemand kon ze over haar geheim praten.

Janet de Vos 27-01-22, 16:30 Laatste update: 27-01-22, 16:58

•
•

„Ik was 12 jaar toen ik anorexia kreeg. Ik wist absoluut niet wat er met mij gebeurde en waarom ik niet wilde eten. Als ik iets at, kwam er een waarschuwend vingertje omhoog dat mij verbood te eten. Er zijn tijden geweest dat ik twaalf keer per dag overgaf”, vertelt Elisabeth Riphagen. „Anorexia is een vreselijke ziekte die zorgt voor een afschuwelijk leven en waar veel schuld en schaamte omheen hangt.”

Niemand wist over haar geheim. „Ik wist niet wat er met me was en wilde niemand hiermee belasten. Ik ben grootgebracht in een cultuur waarin je de vuile was niet buiten hing. Mijn kinderen wisten pas dat ik anorexia heb gehad toen ze het boek lazen.”

Ze heeft dan ook lang gearzeld om haar verhaal te vertellen. „Ik ben nu tien jaar vrij van anorexia, maar lange tijd was het té confronterend om mijn verhaal te beschrijven. Pas een jaar geleden durfde ik het aan.”

Borstkanker

Haar verhaal schreef ze op in de grotendeels autobiografische roman *Het verborgen leven van Emma* waarin ze vertelt over de zoektocht naar haar identiteit, haar jeugd in Bodegraven en de honger naar geestelijke voeding.

Ik leef al langer dan de artsen mij gaven, maar ik weet niet hoelang ik nog heb

Elisabeth Riphagen

„Daarbij komt dat ik uitgezaaide borstkanker heb. Ik leef al langer dan de artsen mij gaven, maar ik weet niet hoelang ik nog heb. Ik wil mijn verhaal naar buiten brengen, om te laten zien hoe groot mijn pijn en verlangen naar bevrijding zijn geweest, maar ook om te laten zien dat genezing in mijn geval mogelijk is. Ook voor vrouwen die deze ziekte al tientallen jaren hebben. Je hebt een inspiratiebron nodig om te kunnen genezen.”

Vrijheid

In haar boek beschrijft Elisabeth Riphagen heel open en eerlijk over de eenzame strijd die ze met haarzelf en met de tiran in haar voerde. Ook haar jeugd in Bodegraven speelde een belangrijke rol. „Ik kom uit een calvinistisch gezin, een milieu met weinig vrijheid. Mijn vader, die een zuivelwinkel had, was dertig jaar ouderling en de sociale controle was groot. Ik moest mij aanpassen en meedoen, maar dat lukte niet erg. Ik was erg alleen in ons gezin, dat bestond uit drie oudere broers en een jonger broertje. Toen Hanolka, een vluchteling uit Hongarije, in ons gezin kwam, veranderde dat. Ik zag haar als mijn zusje en wij hadden een diepe band. Met haar is iets ergs gebeurd. Misschien heeft dat meegespeeld met het ontstaan van anorexia.”

Als ik dat niet opat, werd ik naar de kelder gebonjourd. Eten kreeg een benauwde stempel

Elisabeth Riphagen

Ook de moeizame band met haar moeder en haar inwonende grootmoeder speelden een rol. „Daarbij kwam dat ik drie knappe broers boven me had, waar ik niet tegenop kon. Zij mochten bovendien studeren, terwijl ik van school werd gehaald en in de winkel van mijn ouders moest werken. Dat was heel pijnlijk. Het moeilijkste vond ik mijn bord eten. Iedere dag werd er een bord eten voor mij neergezet. Als ik dat niet opat, werd ik naar de kelder gebonjourd. Eten kreeg een benauwde stempel.”

Spirituele honger

Vijftig jaar lang hielden hongeren, eetbuien en overgeven Riphagen in haar greep. „Het is kantje boord geweest. Op het dieptepunt van mijn leven, toen ik helemaal in de knel zat, ontmoette ik Stephen, een predikant, en in die ontmoeting leerde ik mijn ware identiteit kennen.”

Hoewel Riphagen, die tegenwoordig in Barneveld woont, altijd een moeilijke band zou houden met eten, is zij nu bevrijd van de tiran in haar. „Ik ben een mens die leeft in relatie met God, een vrij en geheeld mens. Ik hoop dat ik door mijn verhaal te vertellen en door een pleidooi voor een helend leven te geven vrouwen en meisjes met anorexia kan doen beseffen dat bevrijding mogelijk is. Vrouwen en meisjes met anorexia ervaren een spirituele honger, ze hongeren in feite naar zingeving. Mijn ziel is aangeraakt. Het gevoel dat je er mag zijn, is heel verlichtend. Dat gun ik iedereen.”